

ת"פ 48484/07/15 - מדינת ישראל נגד נתן גלהר

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפי כרמל

ת"פ 48484-07-15

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נתן גלהר
ע"י ב"כ עוה"ד במ

נגד
הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של יידוי אבן לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א(ב) **לחוק העונשין, תשל"ז - 1977**. ואלה המעשים: ביום 18/7/15, בשעות הערב, סמוך לשדרות בר לב בירושלים, יידה הנאשם חפץ, שמהותו אינה ידועה, לעבר רכב. נהג הרכב בלם, נסע לאחור אל עבר הנאשם ושוחח עימו. לאחר מכן חידש נהג הרכב את נסיעתו ואז השליך הנאשם שוב חפץ לעבר אותו רכב, שמהותו אינו ידוע. כעבר מספר דקות, יידה הנאשם חפץ שמהותו אינה ידועה לעבר רכב נוסף.

2. הנאשם הנו כבן 21, ואין בעברו הרשעות קודמות.

3. בנוגע עם הנאשם התקבל תסקיר שירות מבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם גדל במשפחה חרדית. בין הנאשם לבין הוריו, קיים נתק, על אף שההורים מנסים לסייע לנאשם על פי הבנתם. הנאשם סיים שש שנות לימוד והוא חווה קשיים לימודיים במסגרות החינוך בהן למד, ועל כן עזב את לימודיו. לאחר מכן הוא ניסה ללמוד תקופות קצרות בישיבות, אך לא התמיד בכך. במשך השנים, טייל במקומות שונים בעולם, חבר לחברה שלילית והשתמש בסמים. התסקיר מתאר פגיעה אותה סבל הנאשם שעה שהיה בגיל 11. הנאשם התנגד לכיוון טיפולי של גמילה מסמים. את מעשיו הסביר הנאשם בחוסר מעש. שירות המבחן התרשם כי הנאשם עלול להתנהג בצורה פורצת גבולות, תוך סיכון עצמו וסביבתו, עם קושי לבחון את ההשלכות של מעשיו, אך הוא מביע רצון לשקם את חייו. בסיכומו של דבר, שירות המבחן לא בא בהמלצה בנוגע עם הנאשם.

4. בא כוח המאשימה הפנה לכך שמדובר בשלושה מעשים של יידוי חפץ מטווח קרוב, מעשים שיש בהם השפעה על התנועה בכביש. אמנם החפץ לא ידוע, אך מדובר בחפץ שיש בו פוטנציאל המסכן עוברי הדרך. מה עוד, שתגובת הנהג אינה צפויה תמיד, כגון במקרה שלנו, בו הנהג ברכב השני, האיץ מהירות נסיעתו לאחר יידוי החפץ. בכל מקרה, במעשה מסוג זה, גלום פוטנציאל של גרימת נזק. נטען כי הענישה בגין אירועים אלו אמורה להיות ענישה מחמירה, אשר

יהא בה מסר הרתעתי. באה הפנייה להחלטות בעניינים דומים ולעונשים שנגזרו באותם מקרים. על כן, עמדת המאשימה הייתה למתחם של 4 עד 7 שנות מאסר. הודגש כי מעשים מסוג זה מבוצעים על ידי קטינים, הנאשם לא מעוניין בהליך טיפולי ואינו מקבל אחריות מלאה. על כן עמדת המאשימה כי ניתן לחרוג מהמתחם ולגזור על הנאשם שתי שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס.

מנגד, הסנגור הדגיש כי העבירה בוצעה לפני תיקון 119 ותיקון 120 לחוק העונשין, על כן, תיקון 120, בנוגע עם סעיף העבירה אשר קבע עונש מינימום (סעיף 332א(ג)), אינו חל על הנאשם. נטען כי הערך המוגן הנו הבטיחות התעבורתית ובטיחות המשתמשים בדרך. מעשיו של הנאשם לא טמנו בחובם סיכון, זאת עקב "מרקם החפץ" שאינו ידוע, אך אין מדובר באבנים, ויתכן שמדובר בחפצים בעלי מרקם רך שפגיעתם אינה מזיקה ופוטנציאל הנזק הנשקף מהם אינו רב. בנוסף, מדובר ביידי לכוון שאינו חזיתי ועל כן הסכנה פחותה. עוד נטען כי הנהגים לא התלוננו, המעשה לא בוצע בצוותא. הנאשם ביצע את המעשים בחוסר בשלות וחוסר מחשבה ולא מתוך מניע אידיאולוגי, ועל כן אין להחמיר משיקולי הרתעה פרטית או הרתעת הרבים. לטענת הסנגור, המתחם הראוי הנו חודשי מאסר בודדים בעבודות שירות עד שנת מאסר. לנאשם אין עבר פלילי, והוא היה במעצר בית מלא תקופה ארוכה, ועל כן יש לגזור עליו עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

דין

5. עצם העובדה שבחור צעיר מיידה חפצים בלתי מזוהים לעבר כלי רכב נוסעים, בעורק תחבורה ראשי, מתוך שעמום או ילדותיות או חוסר מחשבה, יש בה להטריד עד מאוד. התופעה של יידוי אבנים וחפצים לעבר כלי תחבורה, הפכה להיות תופעה נפוצה ונפיצה ברחבי ירושלים בתקופה האחרונה ומצד אוכלוסיות שונות. הסכנה הטמונה ביידי חפץ לעבר כלי תחבורה, ידועה לכל. גם אם לא מדובר באבן, שפגיעתה רעה, המפגש בין חפץ שיודע לעבר כלי רכב נוסע לבין הרכב, עלול להוציא את הנהג משיווי משקלו ולגרום לנזק, גם אם לא מדובר באבן או בחפץ העלול לגרום לנזק ממשי לכלי רכב. עובדה היא כי נהג הרכב הראשון עצר ושב לדבר עם הנאשם והנהג האחר הגביר מהירות נסיעתו. פוטנציאל הנזק והסכנה טמונים גם במעשה מסוג זה והערך המוגן הנו שלום הציבור ובטחונו ושלם המשתמשים בדרך. ככלל, הענישה בגין מעשים אלו, כוללת רכיב מאסר בפועל, זאת גם כאשר מדובר באירועים בהם מעורבים קטינים ומקום בהם המבצעים הנם נטולי עבר פלילי. מתחם העונש הראוי בגין **נסיבות עניינינו**, הנו 9 עד 30 חודשי מאסר בפועל. תסקיר שירות המבחן לא תיאר את הנאשם בצורה מחמיאה ולא נראה לו אופק שיקומי. יש לזקוף לזכות הנאשם, עברו הנקי וכי אין מדובר באבן.

6. שקלול האמור לעיל מוביל לכך שאני גוזר על הנאשם כלהלן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר מותנה לתקופה של 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

עמוד 2

ניתן היום, כ"ד ניסן
תשע"ז, 20 אפריל
2017
רפי כרמל, שופט